

Stopem k Baltu a zpět

Za chvíli mi bude jednadvacet. Neudělal jsem zkoušky. Práci také nemám. Tak přemýšlím nad tím, co podniknout. Doma na zadku se mi sedět nechce... A najednou si uvědomím - je ti skoro 21, byl jsi na hodně místech, ale nikdy u Baltského moře, a to ho máš nejbliž. A tak jsem si během týdne sbalil věci a vyrazil na cestu.

Je sobota dva dny po mých narozeninách. Sbalen vyrážím od babičky na severozápadní okraj Prahy. Cestou nakupuji ještě nějaké jídlo a pití. Metrem a autobusem se dostávám k dálnici D8, kde plánuji stopovat. Jdu na nedalekou benzínku směr Ústí. S cedulí „Ústí“ si stoupám na výjezd a přemýšlím, jak dlouho budu čekat. Na nedalekém sloupu si všímám nápisů od ostatních stopařů, kteří odtud jeli na sever. Už po 5 minutách mi nabízí jeden řidič, že mě vezme do Mělníku, to mi přijde z ruky, tak poděkuji a čekám dál. Další ochotný řidič se ne a ne objevit... Po hodině a půl dávám svačinu a přemýšlím, zda se mi chce tady sedět a čekat. Nakonec usoudím, že nemá cenu se vzdávat tak brzo a vyplácí se mi to. Asi po 10 minutách mi zastavuje německý řidič, který mi nabízí, že mě do Ústí odveze.

Cestou si povídáme a já se po chvíli dozvídám, že jede do Drážďan. Říkám si, jaké mám štěstí. Téměř po roce zase mluvím německy a kupodivu jsem to moc nezapomněl. Vypráví mi, že byl za kamarádem a vrací se domů. Také přidává historky, jak jako student jezdil z Drážďan do Čech pro levný alkohol a cigarety.

Po příjemně strávené cestě mě vysazuje u nádraží v Drážďanech a ukazuje mi kudy do centra. To, co mě překvapí je, že ze všech stran slyším češtinu. Je kolem třetí a další cestu mám naplánovanou až na neděli. Proto si jdu do centra prohlédnout památky. Jako v Praze, i zde v historické části potkávám spoustu pouličních umělců. Nejvíce času strávím na náměstí u kostela Frauenkirche, kde jeden z nich baví děti velkými bublinami. Poprvé se v Drážďanech dostávám i za Labe, kde usedám na schody u saského ministerstva financí. Dávám si svačinu a sleduji děti, jak blbnou na skateboardech a koloběžkách. Jdu se podívat i do nového města. Dojdu až k nádraží Neustadt odkud plánuji stopovat dál směr Berlín. Cestou nacházím malý obchodní dům s přístupnou Wi-Fi, která je v Německu vzácností. Na nádraží si dám drobnou večeři a snažím se v čekárně aspoň si trochu odpočinout, protože sám nevím, kde budu v noci spát. Asi po hodině mě vyhazuje ochranka s tím, že se tu nesmí spát a na noc se čekárna stejně zamyká. Beru si krosnu a vyrážím si prohlédnout noční Drážďany. Je zajímavé projít si ta samá místa v noci, kdy tu není tolik turistů.

Už se blíží půlnoc a já si nacházím krásné v křoví u zdi Zwingeru, kde vytahuji karimatku, spacák a usínám. Už po hodině se budím. Je mi strašná zima. Beru si více oblečení. A znovu usínám. Tentokrát spím necelé dvě hodiny a budí mě déšť. Sám sebe přemlouvám, že to brzy přestane a zůstávám ležet. Když už je to k nevydržení, zvedám se a jdu si najít sušší místo na spaní. Ulehám pod most u Labe, kde vydržím až do rána.

Ráno se proklínám, že mě ten most nenapadl dřív a že jsem nalezenou Wi-Fi nevyužil ke kontrole počasí, ale k prohlížení Facebooku a jiných sociálních sítí - zkušenost pro příště. Celý promoklý přemýšlím, jestli má cenu jet dál, nebo to zabalit a vrátit se. Předpověď hlásí, že by se počasí mělo zlepšit. To mi dodá odvahy a já vyrážím na další stop. Asi po hodině chůze podél silnice mířící k dálnici mi zastavuje sympatický mladý pár, Němka a Ital, kteří mě odvezou až do Berlína. Nyní si pro změnu cvičím angličtinu. Bavíme se o stopování a cestování obecně. Pak zjišťuji, že Ital jede do Berlína na autobus a přítelkyně se bude sama autem vracet. Přemýšlím, kolik lidí u nás by se sebralo a jelo autem 200km na autobus.

Vysazují mě u stanice Bahnhof Zoo, kde hned u prvního koše potkávám zajímavého hudebníka. Zjevem zřejmě bezdomovec, v puse joint, na ruku rolničky a bez jakéhokoli zájmu o okolí bubnuje do odpadkového koše. Vyrážím do parku Tiergarten, kde si krátce před polednem sedám na lavičku, dávám si svoje první jídlo a suším promočené věci.

Po krátkém odpočinku se vydávám směrem k Braniborské bráně a do centra Berlína. Ten den toho nachodím hodně, postupem času se z toho stává pochod od lavičky k lavičce a přitom nadávám na krosnu na zádech. Obcházím Památník holocaustu, Postupimské náměstí, Checkpoint Charlie, poté zpět na ulici Pod Lipami a na Alexandrplatz, kde promýšlím další plány. East Side Gallery už asi nestihnu, tak vyrážím na dlouhou cestu do Mauerparku, kde se v neděli schází různí umělci. U parku si kupuji pivo a usedám na svah. Za mnou dvojice umělců sprejuje svoje výtvořky na Berlínskou zeď a pode mnou hraje kapela. Bohužel brzy přichází policajti s tím, že už je pozdě a zakazují jim hrát dál.

Vydávám se na hlavní nádraží a přemýšlím, kde přenocuji. Asi hodinu strávím na Wi-Fi a hledám odkud nejlíp dál na sever. Nedaleko doporučeného místa je letiště Tegl. Volba je jasná. Kupuji si lístek a jedu směr letiště, kde dnes přespím. Na letišti přespávám na lavičkách spolu s dalšími třemi lidmi. Od půl šesté se začínají trousit další lidé, tak vstávám a využívám neplacených záchodů a teplé vody.

Na stop z Berlína čekám necelou hodinu a půl. První auto mě odváží asi půl cesty k nějakému odpočívadlu. Po půl hodině mě druhý pán svezí na benzínku před Rostockem a dává mi 5 € na kafe, asi vypadám fakt nevyspale. Třetí řidič mě bere až do Warnemünde k moři.

U moře jsem jen hodinu, ale je to ten nejlepší pocit z celé cesty. Ta radost, že jsem se s minimem prostředků dostal tak rychle k svému cíli, je nepopsatelná. Moře je ledové a fouká studený vítr. Ale i tak si v moři smočím alespoň nohy. Po dlouhé době je vidět slunce. Když si užiju moře, vydávám se na cestu zpět.

Na půl cesty do Rostocku koukám do mapy a zjišťuji, že to mám ještě pěkný kus cesty, a protože jsem unavený a je mi zima, kupuji lístek. Cestu přes město si urychlím vlakem

a autobusem. Za necelou hodinu se ocitám na benzínce na kraji města, kde vytahuji ceduli Berlín. Hodina čekání se mi zdá neskutečně dlouhá, protože celou dobu fouká studený vítr a já se klepu zimou. Nakonec čekání se vyplatí. Zastaví mi fajnový pán, který byl v Rostocku na pracovní schůzce a vrací se domů do Lipska. Měním plány a nechávám se svést až na benzínku před Lipskem. Cestou si povídáme o všem možném. Dozvídám se, že pracuje v jedné italské firmě. Vypráví mi historky z vojny a já přidávám svoje z různých cest. Když přejíždíme Labe, tak se mě ptá, proč mu neříkáme Elbe, jako oni. Odpovídám mu otázkou, proč Vltavě říkají Moldau, když není ani v Německu. Jeho odpověď: „byla“ mě opravdu zaskočí. Po příjemně strávené cestě mě v šest večer vysazuje na benzínce, kde mi koupí kafe. A já se ještě snažím přiblížit k Drážďanům.

To se samozřejmě nepovede. Nejen že je malá pravděpodobnost, že tu někdo do Drážďan pojede, ale je už dost pozdě. Proto po necelých dvou hodinách nastupuji do auta k jednomu sympatickému mladíkovi, který mě hodí na nádraží v Lipsku a rozdělí se se mnou o svou bagetu. Celou cestu nezavře pusou a mluví i dost rychle, proto jen stěží vnímám, co mi říká. Pouze přikyvuji. O víc se ani nesnažím, protože jsem dost unaven. Poté, co mě vysadí u nádraží, zjišťuji, že tady noc rozhodně strávit nechci. Je tu dost podezřelých lidí. Dívám se do mapy a hledám, kterým směrem se vydat, abych ráno měl co největší šanci někoho stopnout. Asi po hodině cesty nacházím místo na přespání. U silnice mezi nějakým zeleným potrubím a křovím to bude ideální. Poprvé vytahuji hamaku, uvazuji ji mezi dva stromy a spokojen usínám. Ráno se budím celkem brzy. Balím věci a vydávám se na silnici, kde mi u benzínky zastavuje hned první auto, které z ní vyjíždí.

Velmi rychle se dostávám na poslední benzínku před Drážďany. Přemýšlím, jak rychle se dostanu do Čech. Vydávám se k výjezdu. Cestou potkám policejní auto. Policista mi sdělí, že zde je nebezpečné stopovat a že se mám vrátit ke stojanům. No super, takže půlku aut, které nejedou tankovat, ale do fastfoodu, stopnout nemůžu. Po hodině mě nabírá Němec s českou poznávací značkou. Prý pracuje v Mladé Boleslavi ve Škodovce. Odváží mě do Čech a já si oddechnu, že mám celé dobrodružství za sebou.

Podtrženo sečteno, celá cesta a 4 denní dobrodružství mě vyšlo na 15 € a necelých 200 Kč. Když je člověk dost tvrdohlavý a má dost kuráže, tak si může plnit sny i s minimem finančních prostředků.